

Vreemdelingenbeleid

week aan staatssecretaris De Grave om de plannen tot privatisering van de WAO op te schorten. Argument: werkgevers nemen alleen nog kerngezonde mensen in dienst en sollicitanten met een zwakke gezondheid worden afgewezen. (Zie pagina 78 'Ziek zijn is te duur'.) De Grave liet zijn PEMBA natuurlijk niet schieten. PvdA en D66 kunnen evenmin op uitstel aandringen, want dat pikt de VVD niet.

Het debatje van vorige week over de Ziektewet was nog maar een voorproefje op het PEMBA-circus en het ging er meteen heet aan toe. Een tegenvaller voor het CDA was dat Ank Bijleveld daags tevoren ziek naar huis ging. Fractiegenoot Pieter-Jan Biesheuvel moest haar klusje overnemen. Bijleveld heeft de afgelopen maanden een aantal keren laten zien dat een kongsie met GroenLinks fraaie oppositie oplevert. Biesheuvel maakte vooral furore in de vorige regeringsperiode. Hij was toen de adjudant van Elco Brinkman bij het onder druk zetten van de PvdA om een WAO-ingreep te accepteren.

Die reputatie keert zich nu tegen Biesheuvel. Henk van Hoof (VVD) beet Biesheuvel toe: 'Ik zie uw neus langer worden, naarmate uw opportunisme toeneemt.'

Straks barst het PEMBA-debat los en dan fungeert het CDA als bliksemafleider. PvdA en D66 maken de handen vuil, maar ze verbergen hun zelfhaat door uitbundig schande te spreken van de schaamteloze opportunistische koers van het CDA. En dat past dan weer mooi bij de redelijkheid van Frank de Grave. Over 'verbeteringen' en compenserende maatregelen valt te praten. De herkeuring van oudere WAO'ers kan iets soepeler.

De Graves eerste wisselgeld is een snelle invoering van een wet die de integratie van (gedeeltelijk) arbeidsongeschikten moet verbeteren. De staatssecretaris zal zijn uiterste best doen de oppositie te betrekken bij zijn plannen. Maar als ze zijn initiatieven versmaden? Dan spreekt de paarse meerderheid en gaat PEMBA gewoon door.

Eric Vrijzen

In Rotterdam kwam onlangs een opmerkelijk conflict boven water. Een directeur van een openbaar zwembad weigert de regels voor zijn bad aan te passen aan de islamitische voorschriften voor vrouwen. Die komen erop neer dat dames zich niet in zwempak, maar in trainingspak te water laten, dat een glazen pui tegen ongewenste mannenblikken is afgeschermd en dat alle mannelijk personeel bij dit het zwemmen uit het gebouw verdwijnt, ook badmeesters en machinist. Directeuren van andere baden gaan wel mee met deze regels, weer anderen laten het op wat Hollands pragmatisch gesjoemel uitsdraaien en accepteren een broek en een T-shirt over het badpak. Let wel, het betreft hier openbare baden gefinancierd met belastinggeld. In datzelfde Rotterdam geldt een politieverordening die kaalgeschoren jongens, zogenaamde gabbers, verbiedt om een Nederlands vlaggetje op hun bomberjack te dragen.

Een fatsoenlijk openbaar debat over de uitwassen van de multiculturele samenleving is zo langzamerhand onmogelijk gemaakt, met name door anti-discriminatie comités (een soort geestelijke politie), de Partij van de Arbeid en GroenLinks. De recente botsing over het vreemdelingenbeleid tussen Frits Bolkestein (VVD) en Jacques Wallage (PvdA) in de Kamer, getuigde daarvan. De oververhitte reactie van Wallage maakte een zindelijk debat onmogelijk. Wallages emotie is begrijpelijk — zijn halve familie werd in de Tweede Wereldoorlog vermoord —, maar daarmee is zijn standpunt nog niet juist. Integendeel, het steeds weer blokkeren van een behoorlijke discussie over het inpassen van vreemde culturen in de Nederlandse samenleving, leidt op termijn tot onbeheersbare problemen.

Het Nederlandse cultuurrelativisme — 'leven en laten leven' en 'aan mijn lijf geen polonaise' —, komt ons nog duur te staan, want er zijn wel degelijk culturele waarden zo belangrijk dat zij alle ingezetten zouden moeten binden. Een zo'n, in lange strijd verworven, waarde is de gelijkwaardigheid van mannen en vrouwen. Deze waarde komt in wijken met veel allochtonen steeds meer onder druk te staan. Terwijl de Nederlandse wet discriminatie naar sekse verbiedt, worden veel islamitische vrouwen gediscrimineerd door de voorschriften inzake kleding en gedragingen waaraan zij zijn onderworpen, ook in het publieke domein. Het eerste antidiscriminatie comité dat hiertegen protesteerde of de eerste officier van justitie die er vervolging tegen instelt, moet nog ontstaan.

De rigide voorschriften waaraan veel islamitische vrouwen en meisjes in het publieke domein moeten voldoen, zijn slechts het topje van de ijsberg wat hun discriminatie betreft. Velen zijn veroor-

PIM FORTUYN

deelt tot een bestaan binnenshuis, zeer strenge regels bewaken hun maagdelijkheid en sluiten hen uit van elke flirt behoudens die met hun wettige echtgenoot, desnoods met harde hand. Veel islamitische mannen zijn trouwens deelnemers aan een dwingende cultuur. Personeel in de gezondheidszorg kan daarover meepraten. Als ieder ander hebben deze mannen ui-

teraard recht op medische voorzieningen. Dat willen zij weten ook. Dikwijls zonder enige tegenspraak te dulden, eist men zijn rechten op. Het personeel heeft er maar aan te voldoen, en ontmoet daarbij zelden wellevendheid. De consumptiecijfers voor gezondheidszorg zijn ernaar. Zo geven apotheken in mijn Rotterdamse achterstandswijk per hoofd van de bevolking drie keer zoveel medicijnen uit als in een gemiddelde middenstandswijk.

Het verzamelen van cijfers naar bevolkingsgroep op basis van afkomst en cultuur is over het algemeen taboe. Om de stand van zaken in de multiculturele samenleving te kennen, zijn zulke cijfers echter van groot gewicht. Waar moeten we, behalve aan de gezondheidszorg, dan aan denken? Onder meer aan cijfers over sociale voorzieningen — bijstand, WAO, kinderbijslag —, werkloosheid, scholingsniveau, criminaliteit, veroordelingen en de samenstelling van de gevangenisbevolking. Natuurlijk, zulke cijfers mogen niet worden misbruikt om mensen te stigmatiseren, maar zij zijn onontbeerlijk om zicht te krijgen op de stand van allochtoon Nederland. Eerlijke gegevens zijn noodzakelijk om problemen van falende integratie aan te pakken en om zich vormende problemen tijdig te onderkennen. Al deze cijfers zijn in beginsel beschikbaar, maar zij worden niet systematisch bijeengebracht omdat onze autoriteiten bang zijn dat deze discriminatie bevorderen. Op grond van wat her en der bekend is, zou het algehele beeld inderdaad schokkend kunnen zijn.

Ondertussen doen we weinig tot niets om deze problemen althans getalsmatig in te perken. De aanwas door huwelijk en gezinshereniging gaat onverminderd door, ook of juist vanuit culturen die zo moeilijk in de onze blijken in te passen. Wallage stelde onlangs in *Elsevier* dat in een volgend kabinet de VVD het vreemdelingenbeleid maar eens voor haar rekening moet nemen, dat zou ze leren. Dat moet de VVD maar doen ook, en er direct een minister zonder portefeuille van maken, die zich bezighoudt met alle aspecten van het vreemdelingenbeleid, van asielbeleid tot en met integratiebeleid. Die minister moet meteen een kwantitatieve sociale en economische kaart presenteren van de diverse bevolkingsgroepen, opdat we ten minste weten waar we het over hebben. Met bewuste onwetendheid bestrijden we geen discriminatie. ■